

מחזור טרויה

טלת יביוס

"מביא דברים בשם אומרם – שליח ותו לא".
 זה מה שאני מיד אומר, נזהר לטעת תקנת שוא.
 איני מרים גבה. לא ממצמץ בעיני, אפלו זעה
 נגרת ממצחי מחמת החם הכבד, נו להתלות בו.
 הקשבה רזה ככל שתהיה, עשויה להביא להבנה
 שפתח בה להסכמה ממנה רק פסע להזדהות המוליכה
 קו ישר לחמלה שנוקיה חמיצות לב. תסכול. ואי יכלת
 להרדם לאחר יום עמל ארץ ומיגע. "לא בידי לשנות"
 אני חוזר ואומר מתמקד בלבן. שם במדבר לבן עיניהם
 אני משתרע מתרוח. מדוד מתון וחסכני אומר, את שנגזר
 עלי לומר.

הקובה

תשעה-עשר ילדים ואין מי שירים מברכים.
 הו פריס פריס ילד יפה שלי. ילד חכם טפוש שלי
 "אבל אין כמוה ליפי". אור תעתועים. בית באור.
 "אבל אמא". כן אמא. הא לך אמא. אמא אלמנה.
 אמא על הגחון. אמא על הברכים. מה יש באנקותיה
 שאין לנשות טרויה. "אמא, אין פרי שלא פורח בגופה"
 הו פריס נאיבי שלי, אין רעל שלא נטמן בדמה.
 בלונדינית עם פה קמוץ, פטמות חצופות וישבן נזרק
 מצד לצד. ראיתי אותה בבגד ים. גוף. גם לי היה
 אך לא גרם למרחץ דמים. מלחמת עולם.
 פריס פריס אלו ידעת כמה יפה היום.
 אלו ידעת כמה לא הייתי רוצה לבכות היום.
 אלו ידעת כמה אני רוצה אתך בחול הרד לשבת.
 לראות את הקטור מחיך.

אנדרומכה

בתחלה לא אפסיק לחשב עליהם.
 לא על שניהם בבת אחת. לזה לא יעמד כחי.
 אחד אחד אחשב. רק עליהם אחשב. הקטור. אסטיאנקס.
 הקטור אסטיאנקס. אסטיאנקס. הקטור.
 לא יעברו ימים וזר יגע בבשרי. יעסה שדי. יבקש ירכי,
 ידרך גופו, יזרם בעורקי, והבשר כדרך בשר יענה לבשר.
 "זה טבעו של הבשר החי. לא עומד בפני החי" אומר בקר.
 אומר ערב לאזני. ולא ירחק יום, ורחמי שוב יעזר לחיים
 וילד או ילדה שטופי דם יבליחו מחפשים פטמה ואני אניק
 חלבי. אזין מדמי ובשירי ערש אחבק אערסל שנת ילדי
 ילדתי ואהיה עסוקה טרודה כדרך אשה לבעלה. אשה
 אשר על ביתה. אשה מגדלת ילד וילדה. ובלילות, עיפה
 על יצועי זוכרת את הקטור ואסטיאנקס ביחד וכל אחד
 לחוד רק אחת ליום ופעם בשנה. ואין כנורא הזה
 העומד לפל על ראשי.

קסנדרה

כל זה כל כך נורא.
 כל כך נורא אים. כל כך טפשי אים נורא.
 אני חושבת הרבה על איפיגיניה, איך רוטטת חדרה
 להנשא באה. איך גאה לכה. איך באבחה
 התרה נפשה לכל.
 אני חושבת על אנטיגונה והימון –
 "אני למעלה מאזני"
 "ואני למעלה מתלתלי שערי, למעלה מהענן המרחף, אוהבת"
 ואשר מידם נתלש.
 אני חושבת על מה שכתב איש עברי בשפה עתיקת ימים –
 "שמרי נפשך". "שמרי חייך".
 "שמרי מן הסכין". "מן השורף".

הלנה

מקהלה. פּה

אופרטה לא ספקה אותם.
 לטרנגדיה יונית צריך היה להפך את זה.
 פריס לא חטף אותי. אני בקשתי שיקח אותי
 לא הסתרתי דבר ממנלאוס. נשואינו היו בועה צבעונית,
 טובים למראה בעתוני סוף שבוע. הייתי חפץ. תכשיט שעון
 על כתפו – "הנסיך הלוהט ומלכת היפי הנחשקת".
 בקשתי שיבין ללבי. שיניח לי ללכת עם שאהבה נפשי.
 אמרתי שאעשה הכל שלא לפגע בכבודו. אף הוא נתקף –
 "מה יגידו". זה כל שהעסיק אותו. אף לא מלה אחת עלי –
 עלינו. יום ולילה – "מה יגידו", הולך לאגממנון אחיו, בודה
 ספור, על איך נתן אמון, הכניס יריד לביתו וזה אנס וחטף
 את אשתו. זה בדיוק מה שהשועל הזה אגממנון חפש.
 תואנה לצאת למלחמה על השליטה בדרכי המסחר בים.
 "טרויאני אנס וחטף נסיכה יוניה. דגל יון חלל".
 מה טוב מזה לשלהב המון להשחזיז חרב.
 צר לי על איפגניה. "דודה הלנה", היתה רצה שמחה לקראתי.
 צר לי על פריס. רציתי שיהיה אב לילדי.
 צר לי על כלם. גם על קליטמנסטרה אחותי. אשה קשה.
 גם כילדות לא הסתדרנו.
 זונה היא קוראת לי בראש חוצות.
 הייתי בסך הכל אמתלה. תרוץ שהזין תנים.
 העסיק קברנים. פרנס פיטנים.
 פתטי.

שיפתח.
 אבל לאכילה.
 לא להמריץ
 לא לפער – להזניק צעקה.
 מה תועיל צרחנות.
 מה תעזר הצטנחות.
 מה טעם בזעקה.
 בונה ביתו על רעש –
 מרסק אויר לאלפי רסיסים חלולים,
 גם לאזנים. תפל ללב.
 מרבה צעקה ממעיט ברכה, יודע כל שוקד
 על מעשים טובים.
 אתה חושב, גרון לא יודע?
 אתה חושב, הלך לו פה והשתגע?
 זה פה מודע. פה מנסה. רק רוח קטן בין שפתיו פוער –
 רואה את הגוף בצד האחר של הגדר.

מתוך הקובץ שירים 9 העומד לראות אור בהוצאת הקיבוץ
 המאוחד.
 בעקבות "אנטיגונה" מאת סופוקלס ומחזות אחרים שביימתי,
 הוזמנתי לביים לפסטיבל הבינלאומי באדינבורו 2009 את
 הפואמה הדרמטית "עדותה של קרסידה" שכתב רוברט הנריסון,
 משורר מהמאה החמש-עשרה. פואמה זו, שמעולם לא הוצגה
 קודם לכן, קדמה ל"טרוילוס וקרסידה" של שקספיר. מחזור
 "טרויה" נכתב תוך כדי הכנת גרסתי ל"נשות טרויה" של
 אוריפידס, שיועלה בפסטיבל הבינלאומי באדינבורו ב-2012.